

Translated Excerpt from Ukrainski Visti of Canada, 13 June 1963, Page 3

Several weeks ago, in New York, the so-called Foreign Representation of the Ukrainian Supreme Liberation Council (created by Banderaites), and the "Research-publishing association", "Prolog" (headed by Mykola Lebed), held a conference at which it was decided and agreed that one of the biggest threats to the Ukrainian nation at the present time is atomic war! Naturally! This is a very important assertion when one takes into consideration that this is being said by Ukrainian nationalists, former Banderaites and yet those headed by Mykola Lebed, who was at the head of the Bandera organization during WWII and who organized the Ukrainian Insurgent Army. Since Mykola Lebed and Co. finally came (better late than never!) to logical conclusions and a reevaluation of their positions, such a phenomenon can be hailed. We naturally are far from considering the above-mentioned sudden decision by the Lebed wing of the nationalists as a/turning point or conclusive and obligatory for the whole so-called Ukrainian nationalist front in the emigration, but we can at least consider this as an effort to tear themselves from the clutches of Bandera intoxication and at least a closer approach to the Ukrainian people!

Also, one cannot remain silent about the fact that one of the nationalist publicists and closest colleagues of Mykola Lebed, Dr. Myroslav Prokop, published in the Jersey City, Svoboda an article which can be considered a declaration of Lebed's circle and also a contradiction of the above-described activity of S. Lenkovsky and Y. Stetsko and their Bandera Mafia. (Translator's comment: Early part of article not translated. It is an attack on Lenkovsky and Stetsko.) Time and actions will prove whether this position is sincere and not just another tactical maneuvering of this circle. We believe that the uncompromising influences of the Banderaites are very strong and that Mykola Lebed's group will have to accomplish its steadfastness in a very difficult and complicated situation, but the interest of the Ukrainian people in the homeland and here in the emigration should be not only an empty phrase but a moral obligation for them.

Let Ya. Stetsko continue to preach his criminal ideas - WE WANT WAR - for which he was sentenced even by the Swiss press 15 years ago, but the Ukrainian people and peoples of the world want peace!

R. VIL'KHA

3 June 63

НА ФРОНТІ НАЦІОНАЛІСТИЧНОГО ГУЛЯЙПОЛЯ

На відтинку т. зв. "українського визвольного руху", під яким скривається бандерівська мафія за кордоном суща, настутило заворушення: бандерівські ватажки під проводом маловідомого "політичного діяча" Степана Ленкавського і аж надто відомого "апостола" націоналістичного шовінізму і колишнього гітлерівського колaborанта Ярослава Стецька затривожилися. Причини надто ясні: на націоналістичному фронти настав розгадіш в повному розумінні цього слова. З обрів т. зв. політичного життя бандерівської еміграції на Заході зійшла безславно "Українська повстанська армія", про "революційну діяльність" якої розписувалися довгі роки бандерівські борзописці. Вже ніхто з них не пише

про неї, або про т. зв. націоналістичне "підпілля" в Україні, бо ніхто й так не повірить в такі нісенітниці, коли тут стало загально відомим фактом, що колишній "головний командир" т. зв. УПА і "голова президії Української головної визвольної ради" іменуючий себе полковником Василем Ковалем (він же Василь Кук) перестав бавитися "в підпіллі", засудив свою минулу діяльність і вирішив стати простим робітником на автобусному депо. Або Мирон Матвійко, колишній керівник т. зв. Служби безпеки у Мюнхені в західній Німеччині, якого бандерівські ватажки із Мюнхену вислали в Україну "для посилення революційної діяльності" (читай — шпигунства, диверсії і саботажу!), — зробив ще краще, бо самий зголосився до органів радянської влади та активно боровся проти решток бандерівсько-го підпілля!

Про це націоналістична бандерівська преса, її борзописці і навіть ватажки бандерівської мафії за кордоном не люблять згадувати, а люди бояться запитати, щоб бува не стати підозрілими у "ворожій акції проти визвольного фронту".

Щоправда, навіть римський папа Іван ХХІІ у своїй енцикліці виступив за мир і співжиття між народами і проти

бувались обід (прим. Р. В.) над українським народом — несподівано (отже незапрошені — прим. Р. В.) прибув бандерівці планують встановити свої "закони"! Голова Проводу ЗЧ ОУН проф. Степан Ленкавський, — пише тижневик "Українське Народне Слово". — Всі присутні повстанням з місць і гучними оплесками привітали довголітнього українського революціонера-підпільнника, участника першого Конгресу Українських Націоналістів, довголітнього члена Проводу ОУН, найближчого співробітника сл. п. Степана Бандери. — Проф. Ленкавський сердечно привітав зібраних гостей, ствердивши, що вже по дорозі до Пітсбургу йому було відомо (аякже? прим. Р. В.) про успіх відбулих зовнішньо-політичних ім-през з нагоди побуту Голови ЦК АБН в Пітсбургу".

Ну, а чого ж все таки С. Ленкавський прибув туди до Пітсбурга, коли там все було "успішно"? Хіба тільки побідати? І про що говориться в словах, що йому вже "по дорозі до Пітсбургу . . . було відомо"? Скільки тривала подорож до Пітсбургу? Входить, що "підпільні звязки" в С. Ленкавського функціонують аж надто добре, коли за кілька годин — "по дорозі" — він був добре поінформований... Тут очевидно телеграф, телефон і інші законспіровані "засоби звязку" були використані на повну потужність! І стільки. Це також доводить, що націоналістичний фронт в розладі, хочби тільки на пітсбурзькому відтинку, і тому

С. Ленкавський мусив там бути. Але не краще навіть в метрополії бандерівців у Нью-Йорку. Тут щойно відбувся Х! З'їзд колишніх вояків УПА, тобто тих, які безславно зазертірували з "антибільшовицького фронту на рідних землях" і перед гнівом українського народу втекли аж до Мюнхену (загинути на "полі бою" не захотіли!), а звідтіль чкурунули аж сюди за океан, бо тут... спокійніше і безпечніше, а навіть можна позувати в ролі "лицарів української визвольної боротьби". "Цілком зрозуміло", але незрозумілим

бандерівці планують встановити свої "закони"! Краще не скажеш. Так бандерівський ватажок в цинічних словах проголосив своє "кредо" (вірую). Здавалось би, що підї, час та історія повинні були навчити навіть С. Ленкавського і Я. Стецька, але так не сталося. Ці люди далі продовжують стояти під чужими прапорами і проти українського народу, в ім'я якого так часто виступають за кордоном. Вони через десятиліття на чужині відчужилися від цього народу і втратили всяке почуття національного інтересу, почуття гордості і відповідальності. Навіть найбільш промовисті факти не переконують їх мізерних душ і розуму, якого у них бракує. Така заскорузливість привела до того, що навіть в середовищі т. зв. українського націоналістичного руху прийшло до розколів, опозицій і т. зв. чисток.

Кілька тижнів тому, у Нью-Йорку, т. зв. Закордонне Представництво Української Головної Визвольної Ради (створене тими ж бандерівцями) і "Дослідно-видавниче об'єднання" п. н. "Пролог" (очолюваних Миколою Лебедем) влаштували конференцію, на якій подіжено і зроблено висновок, що одною з головних небезпек для українського народу в сучасний момент — це атомна війна! Очевидно. Це надзвичайно важливe ствердження, коли приняти до уваги, що його висловлюють також українські націоналісти, колишні бандерівці і то з Миколою Лебедем у проводі, який в часі другої світової війни очолював бандерівську організацію та організував "Українську Повстанську Армію". Коли навіть Микола Лебедь і Ко. прийшли нарешті (краще пізно, ніж ніколи!) до логічних висновків і переоцінки своїх позицій, то таке явище можна привітати. Ми очевидно далекі від того, щоб вважати згадану постанову лебедівського крила націоналістів за передломову, і вирішальну та зобов'язуючу для всього т. зв. українського на-

